

φύλλα της

(ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΛΟΥΡΑΚΗΣ)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΛΟΥΡΑΚΗΣ
E-MAIL: aflourakis@yahoo.gr

**1^η παράσταση Οκτώβριος 2003,
Θέατρο της Άνοιξης – Πολιτιστική Ολυμπιάδα.
Σκηνοθεσία : Γιάννης Μόσχος.
Σκηνικά – κοστούμια : Ειρήνη Σαριμούτσου.
Φωτισμοί : Τάσος Παλαιορούτας.
Μουσική επεξεργασία : Θεωдорής Ζιούτος.
Ειδικός σύμβουλος : Γιάννης Χουβαρδάς.
Διανομή : Λυδία Φωτοπούλου.**

Πρόσωπα

Γυναίκα

Χώρος

Χώρος

Γυναίκα: “Τι θα κάνεις;”

Και να με ρωτάει επίμονα “τι θα κάνεις;”, “τι θα κάνεις;”
Δεν την έχω ξανακούσει έτσι.

Είκοσι χρόνια είμαστε φίλες.

Πριν από δύο χρόνια παντρεύτηκε,
τώρα έχει κι ένα μωράκι.

Και με παίρνει σήμερα τηλέφωνο
να με ρωτήσει “τι θα κάνεις το βράδυ;”

Τίποτα δε θα κάνω το βράδυ.

Και “γιατί θα μείνεις μέσα;”

και “γιατί δεν έχεις κάποιον να βγεις;”

και “τι θα κάνεις με τη ζωή σου;”

“τι θα κάνεις;” “τι θα κάνεις;”

Κι αρχίζει να λέει πως τα χρόνια περνάνε,

πως δεν έχω οικογένεια,

πως μ’ έχει φάει η μοναξιά,

πως εκείνη δεν μπορεί να είναι πάντα κοντά μου,

πως πρέπει να πάρω μια σειρά από αποφάσεις,

και τέτοια.

Μετά, έπρεπε ν’ αλλάξει πάντα στο μωρό και μου το ’κλεισε.

Όποιος δεν έχει οικογένεια,

δεν έχει κάνει λεφτά,

δεν έχει καριέρα,

δεν έχει να αφήσει κάτι πίσω του,

ε, δεν είναι και παράδειγμα προς μίμηση.

Όμως εγώ είμαι μια χαρά,

έχω το σπίτι μου,

τα φυτά μου.

“Τι θα κάνεις;”

Τι θα κάνω, μια χαρά είμαι.

Πήρα τον καφέ μου να τον πω στο μπαλκόνι μου.

Κάτω από την τριανταφυλλιά μου

έχω ένα μικρό τραπεζάκι με δύο καρέκλες

κι όλο το μπαλκόνι είναι γύρω-γύρω καλυμμένο με φυτά.

Τα φύλλα τους καθώς μπλέκονται μεταξύ τους

κάνουν ένα τόσο πυκνό πλέγμα

που ακόμα κι ο ήλιος το διαπερνά με δυσκολία.

Κι ενώ εγώ, κοιτώντας μέσα από τα φύλλα,

μπορώ να δω τι κάνουν οι άλλοι

κανένας δεν μπορεί να δει εμένα,

τι κάνω εγώ.

1000
 999
 998
 997
 996
 995
 994
 993
 992

*Χειμώνας.
 10.05 το πρωί.*

Καθόμουνα μπροστά στην τηλεόραση
 με το τηλεκοντρόλ στο χέρι,
 κάνοντας ζάπινγκ,
 περιμένοντας να περάσει η μέρα.
 Το μόνο που ήθελα ήταν να κοιμηθώ πάλι,
 ας είχα μόλις ξυπνήσει.
 Δεν είμαι σίγουρη αν τα βράδια κοιμόμουν πραγματικά
 ή αν έκανα πως κοιμόμουν.

Με το που άνοιγα τα μάτια
 το πρώτο πράγμα που έβλεπα ήταν το μπουκάλι με την coca-cola
 πλάι στο ξυπνητήρι,
 πάνω στο κομοδίνο.
 Σηκωνόμουν από το κρεβάτι
 και καθόμουν μπροστά στην τηλεόραση
 που έμενε όλες τις ώρες ανοιχτή.
 Το μόνο που θυμάμαι από εκείνη την εποχή
 ήταν εμένα να πίνω τόνους coca-cola
 και να βλέπω αισθηματικές ταινίες στο βίντεο.
 Το βίντεο μου το πήρε ο πατέρας μου.
 Δώρο χωρισμού.

Εκείνες τις μέρες ακόμα και ο καιρός ήταν βαλτός,
 η μία συννεφιά ακολουθούσε την άλλη.
 Με το που άνοιγα τα ρολά το μόνο που έβλεπα μπροστά μου
 ήταν βροχή
 βροχή
 βροχή.
 Έριξα την κουβέρτα πάνω μου,
 πήρα το ποτήρι με την coca-cola
 και κάθισα να τη χαζέψω.
 Τη βροχή.

Τέρμα η βροχή.
 Να γίνει ήλιος.
 Κι ανάβω στο πέρασμά μου τα πάντα,
 τα φώτα,
 το θερμοσίφωνο,
 το αερόθερμο,
 τον ενισχυτή,
 το σεσουάρ,
 το ραδιόφωνο,
 τη βρύση,
 τον απορροφητήρα,
 την καφετιέρα.
 Μέχρι και το κουδούνι χτύπησε,
 από μόνο του.
 Αποφασισμένη πάω να ανοίξω την πόρτα
 Αλλά σταματάω,
 δεν κουνιέμαι.
 Και το κουδούνι χτυπάει επίμονα.

Θα είναι κάποιος πλασιέ,
 ή ο πατέρας μου,
 ή η φίλη μου,
 ή η διαχειρίστρια για τα κοινόχρηστα.
 Το κουδούνι επιμένει
 και ξαπλώνω στο κρεβάτι.
 Βάζω το κεφάλι μου ανάμεσα στα μαξιλάρια
 και περιμένω.
 Μετά από λίγο το κουδούνι ησύχασε.
 Όποιος κι αν ήταν θα σκέφτηκε πως δεν είμαι μέσα,
 πως είμαι στη δουλειά,
 πως έχω πάει για ψώνια,
 ή έφυγα για ταξίδι,
 ή είμαι άρρωστη,
 ή πέθανα.

Αλλά γιατί να πεθάνω;
 Για ένα διαζύγιο;
 Και τι έγινε;
 Ήμουν είκοσι-δύο χρονώ,
 είχα όλο τον καιρό μπροστά μου.

Πήγα στο μπάνιο,
 γέμισα την μπανιέρα
 και μπήκα.
 Μου 'δωσα μια εβδομάδα διορία για να το ξεπεράσω

ούτε μια μέρα περισσότερο.
 Μετά,
 σαν από θαύμα,
 ξαναβγήκα
 στη ζωή.

855
 854
 853
 852
 851
 850
 849
 848
 847

*Χειμώνας.
 Πρωί.
 Πολύ νωρίς,
 6.35,
 εγώ 8 χρονών.*

Μόλις είχε ξημερώσει
 μια από κείνες τις μέρες που όλα μοιάζουνε παγωμένα.
 Έτσι τα θυμάμαι,
 ακίνητα και παγωμένα.
 Σηκώθηκα από το κρεβάτι,
 έξω είχε ένα φοβερό χιόνι.
 Ο μπαμπάς καθόταν στην κουζίνα,
 ακριβώς στην ίδια θέση που τον άφησα το προηγούμενο βράδυ,
 κοιτώντας το τραπέζι.
 Δεν του μίλησα,
 ξαναγύρισα στο δωμάτιο,
 φόρεσα ρούχα,
 σκούφο,
 γάντια,
 κασιόλ,
 έγραψα ένα σημείωμα πως πηγαίνω να αγοράσω ένα βιβλίο,
 ανέβηκα στο ποδήλατό μου
 και ξεκίνησα.
 Δεν μπορούσα να μείνω ούτε λεπτό εκεί μέσα.
 Θα πήγαινα στην πόλη.
 Δε θα με σταμάταγε τίποτα,
 πόσο μάλλον λίγο χιόνι.
 Που μόνο λίγο δεν ήταν.

Με το ποδήλατό μου θα μπορούσα να γυρίσω τον κόσμο.
 Όταν ήμουν παιδί όλος ο κόσμος ήταν η διαδρομή
 από το σπίτι στην πόλη
 κι από την πόλη πάλι πίσω στο σπίτι.
 Ο παγωμένος δρόμος κι η κατηφόρα
 κάνουν τις ρόδες να γλιστρούν με ταχύτητα.
 Τα δέντρα φεύγουν πίσω μου.
 Ήταν επικίνδυνο έτσι όπως έτρεχα, και το ήξερα.

Εδώ και δυο μέρες το τηλέφωνο χτυπούσε συνεχώς
 αλλά δε νοιάζονται πραγματικά οι άνθρωποι
 με το να παίρνουν τηλέφωνο
 να λένε “συλλυπητήρια”,
 “λυπάμαι πολύ”,
 “αν χρειαστείτε κάτι εμείς ήμαστε εδώ”.
 Κανείς δεν ήταν εκεί,
 μόνο εγώ,
 ο μπαμπάς
 και το χιόνι.

Λίγοι κατάφεραν να έρθουν στην κηδεία.
 Η καικοκαιρία είχε αρχίσει πριν μια βδομάδα
 και δεν έλεγε να ξεθυμάνει.
 Το μόνο καλό με το χιόνι είναι πως τα σχολεία μέναν κλειστά.

Δεν ήταν ξαφνικό,
 η μαμά τον τελευταίο καιρό έλεγε πως ήταν συνεχώς κουρασμένη.
 Τις τελευταίες μέρες τις πέρασε στο κρεβάτι
 και ένα πρωί δεν ξύπνησε.
 Συνέχισε να κοιμάται.
 Ο μπαμπάς δε μ’ άφηνε να την πλησιάσω
 αλλά εγώ ήθελα να δω πως είναι η μαμά νεκρή.
 Κρυφοκοίταγα από την κλειδαρότρυπα
 και το μόνο που φαινόταν ήταν η μαμά που κοιμόταν,
 που συνέχιζε να κοιμάται.

Έβαλα δύναμη
 κι άρχισα να δουλεύω τα πετάλια πιο γρήγορα.
 Σταμάτησα ακριβώς έξω από την πόλη.
 Οι περισσότεροι ήταν ακόμα στα κρεβάτια τους.
 Από μακριά η πόλη φαίνεται ακίνητη,
 απόλυτα ήσυχη.
 Μια μουτζούρα στο λευκό τοπίο.
 Με τα χρόνια αυτή η μουτζούρα θα επεκτεινόταν,
 θα ’τρωγε τα πάντα στο δρόμο της,

θα έφτανε στο σπίτι μας,
θα το έτρωγε κι αυτό.

Η μαμά τον τελευταίο μήνα έτρωγε λίγο,
έκανε πως έτρωγε για να μας ησυχάσει.
Μετά σταμάτησε.
Μου φάνηκε πως το σώμα της μίκρυνε,
κάθε μέρα μίκραινε όλο και περισσότερο.
Κι ένα πρωί, τρεις μέρες πριν πεθάνει,
την είδα που χαμογέλασε.
Την ρώτησα αν νιώθει καλύτερα,
αν θέλει κάτι να φάει.
Δε μου απάντησε.
Νομίζω πως δε με άκουσε καν.
Έδειχνε να θυμάται κάτι.
Αυτή είκοσι χρονώ,
ο πατέρας μου ξαπλωμένος μαζί της.
Τα φώτα σβηστά,
δεν είχαν ανάγκη το φως.
Αυτός είχε αποκοιμηθεί
και αυτή είχε κουρνιαώσει ανάμεσα στα χέρια του.
Αυτό ήταν η ευτυχία για τη μαμά.

Έφτασα στην πόλη στις εφτάμιση το πρωί,
τα μαγαζιά ήταν ακόμα κλειστά.
Πέρασα αλυσίδες στο ποδήλατό μου,
μη μου το κλέψουν και το χάσω,
και περίμενα.
Το κρύο ήταν τσουχτερό.
Τι ήθελα;
Ήθελα ν' αγοράσω ένα βιβλίο, οποίο να 'ταν.
Τα βιβλία σε μεταφέρουν από τον δικό σου κόσμο
σε έναν ξένο, διαφορετικό,
εντελώς τακτοποιημένο.

Δεν ήθελα να υποφέρω,
Μετά ο πόνος θα γινόταν μικρότερος,
και μετά πιο μικρός.
Μετά θα ήταν ελάχιστος
Και μετά,
μετά δεν θα υπήρχε καθόλου.

785

784

783

782

781

780

779

778

777

*Καλοκαίρι.**3.15.**Ντάλα μεσημέρι.*

Τον είχα γνωρίσει σε ένα μπαρ,
 ήταν είκοσι χρόνια μεγαλύτερός μου.
 Είναι παράξενο να πηγαίνεις με έναν άντρα είκοσι χρόνια μεγαλύτερο.
 Αληθινά τρυφερό.
 Εκτός από την ηλικία του δεν ήξερα τίποτα άλλο γι' αυτόν.
 Γι' αυτόν που μπορούσε να με χαζεύει γυμνή,
 να βλέπει τις ατέλειες στο σώμα μου,
 να βλέπει το στήθος μου,
 να μπορεί να το χαϊδεύει.

Ξεκλείδωσα την πόρτα και μπήκα στο σπίτι του.
 Είχε βγάλει ειδικά για μένα ένα κλειδί,
 κι αυτό κάτι σήμαινε.
 Έβαλα το κλειδί πάλι στην τσάντα μου και έτρεξα στο δωμάτιο.
 Αυτός καθόταν στο κρεβάτι και κάπνιζε.
 Με το που με βλέπει μου κάνει χώρο να ξαπλώσω κοντά του.
 Η πόρτα του μπαλκονιού ήταν ορθάνοιχτη,
 πήγα να την κλείσω.

Στην πολυκατοικίας απέναντι, στο δεύτερο όροφο
 βλέπω ένα κοριτσάκι, γύρω στα επτά,
 να χαϊδεύει μια γάτα που γουργουρίζει από ευχαρίστηση.
 Η μάνα της, στην κουζίνα δίπλα, πλένει τα πιάτα
 κι η πιτσιρίκα, αφού πρώτα χαϊδέψει τη ράχη της γάτας,
 απαλά κατευθύνει το δάχτυλό της
 στη σκοτεινή τρυπούλα του ζώου.

“Δε θα ’ρθεις;” μου είπε αυτός,
 κι αφήνοντας το παράθυρο ανοιχτό
 γύρισα,
 έβγαλα όλα τα ρούχα μου
 και κάθισα δίπλα του.
 Αγκαλιαστήκαμε
 σαν να ήταν το πιο συνηθισμένο πράγμα του κόσμου.

“Λίγο ακόμα μαμά”.

Το κοριτσάκι
σκέφτεται τους δεινόσαυρους,
τους τυρανόσαυρους,
τους βροντόσαυρους,
τα μαμμούθ,
τα λεπιδόπτερα,
κι όλα τα τερατόμορφα ζώα που υπήρξαν στους αιώνες
και που εξαφανίστηκαν,
και τώρα κρύβονται στην τρύπα μιας γάτας
που αν βάλεις μέσα της το δάχτυλό σου
ξεπερνάς το φράγμα του χρόνου
και οδηγείσαι στην άλλη πλευρά,
στο μέσα.
Ήταν η ώρα για διάβασμα,
μετά ύπνος
και το πρωί σχολείο με τις φίλες της
στο μάθημα της ζωολογίας.

“Λίγο ακόμα μαμά”.

Τα πιάτα
και τα ποτήρια
και τα κουτάλια
και τα πιρουνία
και τα μαχαίρια,
είναι όλα πλυμένα
και η μαμά που βγαίνει να φωνάξει
πως είναι ώρα ν' αφήσω τη γάτα
και να πιάσω τα βιβλία.

“Λίγο ακόμα μαμά”.

Κι εγώ γυμνή,
ακουμπισμένη στο πλάι του.
Συνεχώς μου ξεγλιστράει,
αποφεύγει να απαντήσει στις ερωτήσεις μου.
Έχουμε περάσει πέντε μέρες μαζί
κι ακόμα δε μου 'χε πει τίποτα,
πώς αισθάνεται;;
είναι ερωτευμένος;;
μ' αγαπάει;;
νιώθει κάτι για μένα;
Βάζω το χέρι μου ανάμεσα στα πόδια του

να δει πως είμαι κι εγώ εδώ,
να μη σκέφτεται άλλα πράγματα,
να τον κάνω να με προσέξει,

“Λίγο ακόμα μαμά”

να τον κάνω να με θέλει.
Αυτός ταύρος, εγώ ιχθύς με τοξότη,
αυτός αγρίμι, εγώ στη θάλασσα,
αυτός που παραμίλαγε στον ύπνο του,
εγώ που άλλαζα συνέχεια θέση στο κρεβάτι,
αυτός κι εγώ,
μαζί,
εκείνο το καλοκαίρι.

618
617
616
615
614
613
612
611
610

*Φθινόπωρο.
Βράδυ,
στις 12.05.*

Καθόμασταν στο παγκάκι της πλατείας.
Έπρεπε να 'χα γυρίσει σπίτι από ώρα,
ο μπαμπάς θα με σιότωνε που ήμουν ακόμα έξω,
αλλά και τον φίλο μου
θα τον περιμένανε με άγριες διαθέσεις που είχε αργήσει.

Το φως της κολώνας από κάποια βλάβη
πότε έσβηγε - πότε άναβε από πάνω μας.
Όταν ήταν σβηστό ήταν τέλεια.
Ήμασταν αγκαλιασμένοι,
δε μιλάγαμε,
ούτε κουνιόμασταν καν.
Πηγαίναμε λύκειο,
ένα χρόνο θέλαμε να τελειώσουμε.
Αυτός ήταν μέτριος μαθητής,
εγώ ήμουν καλή,
κυρίως στα μαθηματικά,

από πάντα τα πήγαινα καλά με τους αριθμούς,
θα μπορούσα να είχα μπει στο πανεπιστήμιο.

Είχαν περάσει τρεις μήνες που τα 'χαμε φτιάξει,
δεν το είχαμε κάνει ακόμα,
εγώ ήμουν η μόνη από τις φίλες μου που δεν το είχε κάνει,
αλλά κι αυτός δε μ' είχε πιέσει.
Δε θα του αντιστεκόμουν,
ήθελα η πρώτη μου φορά να είναι μαζί του.

Κανένας μας δεν τολμούσε να κοιτάζει την ώρα.
Όλο και προσπαθούσαμε να ξεκολλήσουμε
κι όλο αγκαλιασμένοι μέναμε.
Πώς ν' αφήσει ένας ναυαγός τη σανίδα του;
Το ωραιότερο πράγμα ήταν πως ήμουν δεκαεφτά,
εγώ, δεκαεφτά χρόνων,
κι έτρεμα αληθινή στην αγκαλιά του.

Πήγε να βγάλει το σακάκι του να μου το δώσει,
δεν τον άφησα.
“Θα κρυώσεις” μου λέει.
“Θα τα πούμε αύριο;”
“Αύριο.”
Σηκωθήκαμε και φύγαμε βιαστικά.
Ο χρόνος μάς είχε νικήσει.
Όμως οι ώρες θα περνούσαν
η νύχτα θα περνούσε,
την άλλη μέρα θα 'μασταν πάλι μαζί,
οι μήνες θα περνούσαν
θα πηδιόμασταν,
θα τελειώναμε το λύκειο,
θα αρραβωνιαζόμασταν,
θα παντρευόμασταν,
θα 'μασταν για μια ζωή μαζί.

Αυτός έπιασε αμέσως δουλειά στο μαγαζί του πατέρα του
κι εγώ, για δύο χρόνια, το 'παιξα σύζυγος – νοικοκυρά.
Λίγους μήνες μετά το γάμο μας
ούτε για μια στιγμή
δεν μπορούσε να κοιτάζει
ο ένας τον άλλον στα μάτια.
Ευτυχώς που δεν προλάβαμε να κάνουμε παιδιά.

555
 554
 553
 552
 551
 550
 549
 548

*Φθινόπωρο,
 Παρασκευή,
 4.10 το μεσημέρι*

Από μια μαλακία έμεινα έγκυος.
 Η μητρότητα ήταν το μόνο πράγμα που δεν είχα σκεφτεί,
 πάντα θεωρούσα πως “εγώ” είμαι το παιδί,
 και μένω έγκυος στα σαράντα μου.
 Υπάρχουν μια σειρά από πολύ καλές εξετάσεις
 βιοχημικές,
 γενική αίματος,
 καμπύλη ζαχάρου,
 μέτρηση ορμονών,
 εξετάσεις για ηπατίτιδα,
 και διάφορες άλλες
 που πρέπει να κάνεις σ’ αυτή την ηλικία.
 Τις έκανα όλες.
 Οι γιατροί αποφάνθηκαν πως είμαι τυχερή,
 πως είμαι υγιής,
 πως και το μωρό μου είναι υγιές
 και μπορώ να το κρατήσω.
 Ένα υγιές μωρό.
 Την επόμενη μέρα ξύπνησα,
 κατέβασα την τέντα,
 κάθισα στο μπαλκόνι μου,
 έκανα ένα τσιγάρο
 και πήγα να το ριζώ,
 να φύγει από μέσα μου.

Εκείνη την ημέρα ένιωσα πως ήμουν
 η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου.

470
 469
 468
 467
 466

465
 464
 463
 462

*Αρχές του χειμώνα.
 Κοντά μεσάνυχτα.
 11.15.*

Το μόνο που ήξερα γι' αυτόν ήταν το όνομά του,
 αλλά τα ονόματα της μιας βραδιάς είναι συνήθως ψεύτικα.
 Κι εγώ με ψεύτικο όνομα συστήθηκα,
 όχι γιατί φοβόμουν,
 αλλά το δικό μου όνομα έδειχνε μια άλλη γυναίκα,
 που ήμουν στο σπίτι,
 στη δουλειά,
 με τη φίλη μου...

Φτάσαμε στο ξενοδοχείο,
 αυτός άφησε την ταυτότητά του και πλήρωσε.
 Ο κύριος στη ρεσεψιόν χαμογέλασε,
 μας έδωσε το κλειδί κι ανεβήκαμε.
 Το δωμάτιο ήταν στον πρώτο όροφο.
 Ο άντρας έβγαλε γρήγορα τα ρούχα του και χώθηκε στα σιεπάσματα,
 εγώ έσβησα το φως κι άνοιξα το παράθυρο.
 Σίγουρα αναρωτιόταν πότε θα ξεντυθώ να πάω κοντά του,
 δεν ήθελε να μου το ζητήσει,
 ήθελε να πάω από μόνη μου,
 ήθελε να μπορεί να μαντέψει τις σκέψεις μου,
 να καταλάβει πώς, υστέρα από δύο ποτά, δέχτηκα
 να τον ακολουθήσω σε κείνο το κωλοξενοδοχείο.

Κάποιοι από το διπλανό δωμάτιο άρχισαν να τσακώνονται.
 Δεν ακουγόταν τι λέγανε,
 έφτανε μόνο ο ήχος μιας τσιριχτής γυναικείας
 και μιας μπάσας αντρικής φωνής.
 Οι καυγάδες με ηρεμούν.
 Καλύτερα τα ξεσπάσματα από το να τα κρατάς μέσα σου,
 να τ' αφήνεις να μεγαλώνουν, να σε μπουκνώνουν.
 Από παλιά θαύμαζα όσους είχαν το κουράγιο
 να τσακώνονται
 κι έτσι να ξεκαθαρίζουν κάπως τα πράγματα.

Έκλεισα το παράθυρο
 έβγαλα τα ρούχα μου και να ξάπλωσα κοντά του.
 Τον ρώτησα αν ήθελε κάτι συγκεκριμένο

Έμεινε εμβρόντητος με την ερώτησή μου
 και με πιάσαν τα γέλια.
 Του εξήγησα πως δουλεύω σε μια εταιρία
 κι αυτή ήταν η μόνη δουλειά που έκανα,
 απλώς ήθελα να ξέρω εξαρχής τι θα κάναμε.
 Μου λέει “το συνηθισμένο”
 και μου φάνηκε παράξενο
 γιατί ο καθένας όλο και κάτι περισσότερο ψάχνει.
 Έτσι όπως ήμασταν ξαπλωμένοι κοιτάζοντας το ταβάνι,
 γυρνάω στη μεριά του και τον φιλάω.
 Θ’ αναρωτήθηκε αν ήταν ένα φιλί ρουτίνας,
 για να σπάσω τον πάγο,
 και ήταν.

Η πράξη δεν είχε μεγάλη διάρκεια, ούτε εξάρσεις.
 Κάτι ήρεμο που ανοίγεται σε κάτι πιο μεγάλο.
 Μετά, μου χάιδεψε τα μαλλιά
 και σηκώθηκε να πάει στο μπάνιο.
 Η πόρτα έκλεισε πίσω μου και έμεινα περιμένοντας τη σειρά μου.
 Ήμουν ανακουφισμένη που είχε τελειώσει καλά.
 Βγήκε από το μπάνιο και μπήκα εγώ.
 Με το που άκουσε το νερό να τρέχει,
 σίγουρα έψαξε στο παντελόνι για το πορτοφόλι του,
 μέτρησε τα λεφτά του,
 για να τα ξαναβάλει ανακουφισμένος στην τσέπη του.

Όταν βγήκα αυτός ήταν ήδη ντυμένος,
 είχε στρώσει το κρεβάτι,
 είχε διπλώσει τα ρούχα μου πάνω στην καρέκλα,
 και στεκόταν στο παράθυρο κοιτάζοντας έξω.
 Πήγα κοντά του να το αγκαλιάσω.
 Αυτό ήταν,
 με το που τον ακούμπησα,
 με το που τα δάχτυλά μου ήρθα σε επαφή με το δέρμα του,
 τραβάει ενοχλημένος τα χέρια μου από πάνω του,
 γυρίζει προς το μέρος μου
 και μου χώνει με το δεξί του χέρι μια μπουνιά στο κεφάλι.
 Θα ’πρεπε να εκσφενδονιστώ προς τα πίσω
 γιατί η μπουνιά είναι γερή,
 αλλά αυτός με το αριστερό του χέρι κρατάει τον δεξί μου καρπό
 και σαν ελατήριο ξαναγυρνά στην αγκαλιά του.

Με το που συνειδητοποιώ τι έκανε,
 τον σπρώχνω με όλη μου τη δύναμη,
 αλλά αυτός με κρατάει πιο δυνατά.

Ούτε κι ο ίδιος δεν ήξερε γιατί με χτύπησε.
 Όπως κάνεις ένα πείραμα
 και πετάς στο δοκιμαστικό σωλήνα ένα υγρό
 και περιμένεις να δεις την αντίδραση,
 αν θ' αλλάξει χρώμα,
 αν θα βγάλει καπνό.
 Έτσι κι αυτός,
 περίμενε να δει.
 Άλλωστε μόνο με μια γυναίκα της μιας βραδιάς
 μπορούσε να δοκιμάσει αυτό το παιχνίδι.

Προσπάθησα να ξεφύγω από τα χέρια του
 αλλά αυτός με έσφιγγε πάνω του.
 Με έσφιγγε τόσο δυνατά που άκουσα
 πάνω στον παλμό της καρδιάς του
 τη δική μου καρδιά.
 Φοβόμουν μήπως με σκότωνε
 αλλά δεν είχε τέτοια πρόθεση.
 Τον ευχαριστούσε ο φόβος μου.
 Του άρεσε που μου δημιουργούσε πανικό.
 “Αν δε μ’ αφήσεις θα βάλω τις φωνές” του λέω.
 Με άφησε, κι ασυναίσθητα άρχισα να τον βρίζω,
 “μαλάκα”, “αρχίδι” και τέτοια,
 τα χέρια μου έτρεμαν.
 Αυτός είναι σασιτισμένος,
 τραβάει από την τσέπη το πορτοφόλι του
 και αδειάζει όλα του τα λεφτά στο κρεβάτι.
 Άνοιξε την πόρτα του δωματίου και έφυγε.

Κάθισα στο κρεβάτι
 και χωρίς να ξέρω γιατί,
 άρχισα να μετράω τα λεφτά.

370

369

367

366

365

364

363

362

361

*Απόγευμα,
 κατά τις 5.00.
 Άνοιξη.*

Βρήκα την πολυκατοικία,
 βρήκα και το κουδούνι του.
 Το μόνο κουδούνι που δεν είχε όνομα.
 “Το πέμπτο κουδούνι μετρώντας από κάτω”
 έτσι είχε πει.
 Το χτύπησα,
 ευχήθηκα ολόψυχα να μην είναι μέσα,
 αλλά ήταν.

Ο θεός από πάντα του απρόβλεπτος,
 πρώην ναυτικός,
 υπέρ-αισιόδοξος,
 κομπιναδόρος,
 μπλεγμένος με ναρκωτικά,
 με φυλακές,
 μια ζωή στα καράβια,
 αδελφός του πατέρα μου,
 τομάρι,
 αλλά ωραίος τύπος
 και πονόψυχος.
 Μια μέρα με παίρνει τηλέφωνο,
 εκεί που είχα ηρεμίσει
 πως είχα κόψει δια πάντως σχέσεις με την οικογένεια
 και κυρίως με τον πατέρα μου,
 στα εβδομήντα του ψάχνει για νύφη.

“Θέλω να σε δω” μου λέει ο θεός στο τηλέφωνο.
 Τι να του έλεγα;, πήγα.
 Τι ήθελε μετά από τόσα χρόνια ήταν ένα αίνιγμα.
 Προτίμησα να πάω εγώ σπίτι του
 από το να έρθει και να μου φορτωθεί στο δικό μου.
 Θα μπορούσα να πάω για λίγο,
 να πιούμε έναν καφέ και να φύγω.

Πατάω το κουμπί και το ασανσέρ ανεβαίνει.
 Πρώτη φορά πήγαινα να τον δω και δεν του 'χα πάρει τίποτα.
 Καλύτερα έτσι.
 Άμα ήθελε δανεικά θα του έλεγα πως δε γινόταν να του δώσω,
 και θα έφευγα.
 Δεν υπήρχε βέβαια περίπτωση να του πω
 πως ίσα-ίσα που τα 'φερνα βόλτα,
 άλλωστε τα οικονομικά μου δεν αφορούσαν κανέναν.
 Αν είχα την πολυτέλεια να του δώσω λεφτά θα το έκανα,
 αλλά δεν την είχα.

Φτάνω στον πέμπτο,
 πρέπει να σπρώξω την μεταλλική πόρτα του ασανσέρ,
 να βρεθώ στο διάδρομο,
 με το χαμογελαστό μου πρόσωπο,
 το ευγενικό,
 το συγκαταβατικό.
 Το πρόσωπο του καλού κοριτσιού
 που συχνά με κάνει
 να θέλω να ξεράσω τον ίδιο μου τον εαυτό.

Ο θείος μ' αγκαλιάζει σφιχτά
 και δείχνει πως χάρηκε πραγματικά που με είδε
 και γιατί όχι.
 Η φάτσα του πρόδιδε έναν κουρασμένο άνθρωπο,
 ταλαιπωρημένο από την πρέζα και τις κακουχίες,
 αλλά τα ίδια χάλια είχε και το σαλόνι του,
 σαν να 'χε περάσει ανεμοστρόβιλος.
 Ένα σαλόνι πνιγμένο στα πράγματα.
 Στον τοίχο υπάρχουν καμιά σαρανταριά υδατογραφίες
 άγκυρες,
 φανάρια,
 ένα ξύλινο τιμόνι,
 πυξίδες,
 δοκοί,
 έλικες,
 πηδάλια,
 εξαρτήματα που ούτε καν αναγνωρίζω,
 καρτ-ποστάλ από εξωτικές χώρες κολλημένες με πινέζες στον τοίχο,
 ένα βρώμικο ενυδρείο χωρίς ψάρια
 (θα είχαν ψοφήσει από την έλλειψη φροντίδας)
 και δεκάδες άλλα αντικείμενα.
 Όλη του τη ζωή την πέρασε στα καράβια.

Καθόμαστε και πιάνουμε μια συζήτηση για το τίποτα
 που κρατάει πάνω από τέταρτο.
 Κοιτάζω το ρολόι κι ο θείος αναγκάζεται να έρθει στο θέμα.
 Μου εκφράζει την επιθυμία
 να μου αφήσει τα πράγματά του όταν πεθάνει,
 αυτά που βέβαια έχουν μια κάποια αξία.
 Στην πραγματικότητα δεν είχαν καμία αξία,
 αν κάτι είχε αξία το είχε ήδη πουλήσει.
 Κι ο θείος μου λέει τι θέλει,
 θέλει να πηγαίνω κάθε Τρίτη και κάθε Σάββατο,
 και να βγάζω τα ρούχα μου,

για μια ώρα το πολύ.
 Δεν έχει στο μυαλό του τίποτα πονηρό,
 να κάνουμε κάτι, ή οτιδήποτε. Όχι!
 Μόνο να πηγαίνω μια ώρα
 κάθε Τρίτη και κάθε Σάββατο,
 να βγάζω τα ρούχα μου και να με κοιτάει,
 χωρίς να κάνουμε τίποτα πονηρό,
 τονίζει με έμφαση.
 Τον ρωτάω αν θέλει δανεικά,
 μου λέει πως είναι άφραγκος,
 βγάζω το πορτοφόλι μου,
 του δίνω ό,τι λεφτά έχω
 και φεύγω σαν κυνηγημένη.
 Δεν τον ξαναείδα

Τρία χρόνια μετά, ο θείος ...απεβίωσε.
 Η κηδεία του έγινε δαπάνη των συγγενών,
 δικά του λεφτά δεν υπήρχαν,
 ούτε και σπίτι,
 του το 'χαν κατασχέσει προ καιρού.
 Τα πράγματα του κατάληξαν στην πιο κοντινή αλάνα.
 Τα απομεινάρια ενός πλοίου
 όπως-όπως στη στεριά.

335
 334
 333
 331
 330
 328
 326
 324
 323

*Πρωί.
 Πρόωρο καλοκαίρι.
 7.20.*

Μερικές φορές χρειάζεται να γίνεται κάτι,
 έστω κάτι μικρό,
 να σου θυμίζει πως υπάρχει λόγος να είσαι καλά.
 Τον τελευταίο χρόνο δεν είχε γίνει απολύτως τίποτα, κάτι.
 Αλλά έτσι είναι,
 περιμένεις,
 περιμένεις,
 κι από το πουθενά γίνονται όλα σε μια μέρα, ξαφνικά,

εκεί που εσύ έχεις συνηθίσει μόνο να περιμένεις.

Από πάντα ήμουν στα ενοίκια.
 Δεν είχα τίποτα δικό μου,
 ούτε σύζυγο,
 ούτε παιδί,
 ούτε φίλο,
 ούτε καν ένα σπίτι,
 ένα δικό μου σπίτι.
 Μόνο τον τελευταίο μήνα είχα πιέσει τον εαυτό μου
 κι έψαχνα να αγοράσω,
 έστω ένα μικρό.
 Ποτέ μέχρι τότε δεν είχα νιώσει μια τέτοια ανάγκη.
 Ένα δικό σου σπίτι σε κολλάει στο ίδιο σημείο,
 στην ίδια περιοχή για χρόνια,
 για το υπόλοιπο της ζωής σου.
 Κι εγώ το μόνο που ονειρευόμουν τότε ήταν να φύγω,
 να περάσω τα σύνορα,
 να διασχίσω τη θάλασσα,
 να πάω σε άλλη χώρα,
 σε άλλη ήπειρο,
 στην Αμερική για παράδειγμα.
 Αλλά είναι δύσκολο να τα παρατήσεις όλα και να φύγεις.

Εκείνη τη μέρα
 ξύπνησα όπως κάθε πρωί,
 κάθισα στο μπαλκόνι μου,
 ήπια τον καφέ μου,
 ντύθηκα,
 άνοιξα την πόρτα του αυτοκινήτου,
 άναψα τη μηχανή
 έλυσα το χειρόφρενο,
 και ξεκίνησα για το γραφείο.
 Έπεσα σ' ένα μποτιλιάρισμα...!
 Ούτε που ξέρω πόση ώρα ήμουν κολλημένη στα φανάρια.
 Έφτασα στη δουλειά με μία ώρα καθυστέρηση.
 Βρήκα να παρκάρω
 και μπήκα.

Ο προϊστάμενος, αντί να με βρίσει, μου χαμογέλασε.
 Του χαμογέλασα κι εγώ.
 Στο διάλειμμα με ρώτησε αν είχα κανονίσει κάτι για το βράδυ,
 του είπα πως “όχι” και μου ζήτησε να βγούμε έξω.
 Με το που τελείωσε η δουλειά
 γύρισα γρήγορα σπίτι να προλάβω να κοιμηθώ λίγο

για να 'μαι φρέσκια το βράδυ.
 Ο τηλεφωνητής μου είχε ένα μήνυμα,
 ο μεσίτης ήθελε να μου δείξει ένα ακόμα “φοβερό” δωάρι.
 Τον πήρα τηλέφωνο και με πίεσε να το δω αμέσως, εκείνη τη στιγμή.
 Επέμενε τόσο πολύ που δε βρήκα το κουράγιο να του αρνηθώ.
 Με το που μπήκαμε στο σπίτι,
 με το που το βλέπω,
 με το που βλέπω το μπαλκόνι μου,
 ήξερα πως “αυτό” είναι το σπίτι μου.
 Το έκλεισα χωρίς δεύτερη σκέψη
 του ζήτησα αμέσως να μου δώσει τα κλειδιά.
 Έτσι είναι,
 περιμένεις,
 περιμένεις.

Το βράδυ,
 ο προϊστάμενος με πήγε σε ένα πανάκριβο εστιατόριο,
 όταν είδα τις τιμές στον κατάλογο έχασα το χρώμα μου.
 Έρχεται το πρώτο πιάτο,
 έρχεται το δεύτερο,
 μου βάζει κρασί,
 μου ξαναβάζει,
 μου ξαναβάζει,
 μου λέει την ιστορία της ζωής του,
 έρχεται και το γλυκό,
 και τα γκαρσόνια πηγαινοέρχονται από πάνω μας,
 ξαφνικά, παίρνει επίσημο ύφος και μου ζητάει να τον παντρευτώ.
 Παραλίγο να φτύσω την πανακίδα επάνω του.
 Μου είναι αδύνατον να καταλάβω
 πώς κάποιος μπορεί να σε ζητήσει σε γάμο
 χωρίς να έχει πρώτα κοιμηθεί μαζί σου.
 Πλήρωσε, βγήκαμε από το εστιατόριο
 και με πήγε βόλτα με τ' αμάξι του.
 “Τυχαία” βρεθήκαμε κοντά στο ολοκαίνουργιο σπίτι μου.
 Τον ανέβασα να του το δείξω.
 Πηδηχτήκαμε φυσικά, στο πάτωμα.

Περιμένεις,
 περιμένεις,
 κι από το πουθενά γίνονται όλα σε μια μέρα,
 εκεί που εσύ έχεις συνηθίσει μόνο να περιμένεις.
 Αρνήθηκα την πρόταση γάμου του.
 Όχι γιατί ήταν κακός εραστής,
 κάθε άλλο,
 απλώς δεν υπήρχε λόγος.

292
 291
 290
 289
 288
 287
 286
 285
 284

*Δεν έχει σημασία η ώρα.
 Αργά το βράδυ.*

Πάρε με όπου να 'ναι.
 Δε με νοιάζει που θα πάμε.
 Θα μπούμε στο αμάξι κι εσύ θα οδηγείς όλο το βράδυ,
 εγώ θα κοιτάω τα φώτα
 και θα βρέχει.
 Όλα τ' αυτοκίνητα θα έχουν ζευγάρια σαν κι εμάς.
 Ζευγάρια που δεν έχουν σπίτι,
 ζευγάρια που δε θέλουν να γυρίσουν στο σπίτι που έχουν.
 Θα μπορούσα να μένω στο αμάξι για μέρες, εσύ;
 Εσύ θα οδηγείς κι εγώ θα κάθομαι δίπλα σου,
 θα σου μαγειρεύω,
 θα σου κάνω καφέ,
 θα σου ανάβω τσιγάρο
 κι εσύ θα οδηγείς.
 Το ξέρεις πως στην Αμερική οι δρόμοι δεν έχουν στροφές;
 Απέραντες ευθείες που ενώνουν τις πολιτείες μεταξύ τους.
 Μπορεί κανείς να κοιμηθεί στο τιμόνι,
 αρκεί να έχει τα χέρια του σταθερά.
 Μπορεί να κοιμηθεί για ώρες.

Θα κοιμάσαι στο αμάξι,
 κι εγώ θα κοιμάμαι δίπλα σου,
 θα γέρνω το κεφάλι μου στον ώμο σου
 και θα κοιμάμαι μαζί σου
 και θα βλέπουμε στον ύπνο μας πως είμαστε μαζί,
 πως οδηγούμε στην Αμερική,
 πως κοιμάσαι στο τιμόνι,
 κι εγώ είμαι γερμένη πάνω σου,
 πάνω στον ώμο σου,
 και θα ονειρεύεσαι πως εγώ κι εσύ είμαστε μαζί,
 πως είμαι η γυναίκα σου
 κι εσύ ο άντρας μου,

πως είμαστε στο αμάξι,
 παντρευτήκαμε χθες,
 κι εσύ οδηγείς για το μήνα του μέλιτος,
 εγώ δεν έχω βγάλει ακόμα το νυφικό,
 κι από τ' αμάξι κρέμονται τενεκεδάκια,
 που κουδουνίζουν στην άσφαλτο
 πίσω από τους τροχούς.

Το αμάξι,
 εσύ,
 κι εγώ,
 κι ακούμε μουσική,
 κι έχω ξαπλώσει στον ώμο σου.
 Να, έτσι.
 Και σε λίγο θα με πάρει ο ύπνος
 κι εσύ θα συνεχίσεις να οδηγείς,
 κι εγώ θα κοιμάμαι,
 κι εσύ θα με ξυπνήσεις.
 Να, έτσι.

202
 201
 200
 199
 198
 197
 196
 195
 194
 193

*Άνοιξη.
 Απόγευμα.
 5.10.*

Υπάρχουν άνθρωποι που φορούν τη βέρα τους παντού.
 Πηγαίνουν στη δουλειά με τη βέρα τους,
 κοιμούνται με τη βέρα τους,
 κάνουνε μπάνιο με τη βέρα τους,
 ε, ο άντρας μου ήταν ένας από αυτούς.
 Δεν την έβγαζε ποτέ από το δάχτυλό του,
 αν και το “ποτέ” είναι μεγάλη κουβέντα.
 Εγώ με το που έμπαινα σπίτι την άφηνα όπου να 'ναι,
 και πάντα όταν έπρεπε να βγω έξω
 την έψαχνα τουλάχιστον για ένα τέταρτο.
 Ήταν τόσο κουραστικό

που αποφάσισα να τη βάζω σ' ένα συγκεκριμένο σημείο
για να την βρίσκω εύκολα.
Στην τηλεόραση,
πάνω στην τηλεόραση,
πουθενά αλλού.
Όσπου την έχασα.
Κάπως,
Κάπου.

“Πού την έχασες;”
“Την έχασα.”
“Πώς την έχασες;”
“Την έχασα.”
“Πότε την έχασες;”
“Την έχασα.”
“Γιατί την έχασες;”
“Δεν υπάρχει γιατί. Την έχασα.”
Από κείνη τη μέρα, ο άντρας μου
άρχισε να μου γκρινιάζει,
να μουρμουρίζει,
με το παραμικρό να τσακώνεται μαζί μου,
συνεχώς να έχει μούτρα.
Λες κι η βέρα ήταν το πρόβλημα στη σχέση μας.
Ίσως και να ήταν.
Τόσο πολύ με είχε ζαλίσει με την γκρινία του
που σκέφτηκα να αγοράσω μια άλλη βέρα,
όμως ο καινούργιος χρυσός γυαλίζει
κι αν ανακάλυπτε την απάτη μου
θα 'χα χειρότερους μεπελάδες.

Τότε θυμήθηκα τη βέρα της μάνας μου.
Το μόνο που είχα κρατήσει από αυτήν.
Ψάχνω στα κοσμήματά μου,
τη δοκιμάζω,
εφάρμοζε τέλεια στο δάχτυλό μου.

Του είπα πως βρήκα τη βέρα μου κάπου στη δουλειά,
κι έγιναν όλα όπως πριν.
Δε θα 'λεγα πως γίναμε και ευτυχισμένοι
αλλά τουλάχιστον σταμάτησε η γκρινία.
Γύριζε από τη δουλειά,
τρώγαμε,
του διηγιόμουν πως πέρασα τη μέρα μου,
μου 'λεγε κι εκείνος,
χαζεύαμε,

βλέπαμε τηλεόραση,
 ξανατρώγαμε,
 το βράδυ κοιμόμασταν μαζί.
 Τα σαββατοκύριακα που δεν ήταν κουρασμένος κάναμε έρωτα.
 Όλα ήταν ξανά όπως πριν.

Πέρασαν έτσι όμορφα δυο μήνες
 και η πεθερά μου καθώς καθάριζε το σπίτι,
 γιατί κάποιος έπρεπε να το καθαρίζει,
 ανακαλύπτει σε μια γωνιά, κάτω από το χαλί
 τη χαμένη μου βέρα.
 Εγώ είχα βγει έξω για ψώνια
 και την δίνει αμέσως στο γιόκα της
 που εικίνη την ώρα άλλαζε φίλτρο στον απορροφητήρα.
 Με το που ανοίγω την πόρτα αυτός με περίμενε στο χωλ,
 παίρνει από τα χέρια μου τις σακουλές,
 με αγκαλιάζει,
 μου βγάζει το σακάκι μου,
 τραβάει απαλά αλλά σταθερά τη βέρα από το χέρι μου,
 διαβάζει μέσα της, όχι φυσικά το δικό του όνομα,
 αλλά το όνομα του πατέρα μου,
 τοποθετεί τη δανεική βέρα πάνω στο τραπέζι,
 μου βάζει στο δάχτυλο μου τη βέρα μας,
 τη δική μας βέρα
 και μου λέει “ήταν κάτω από το χαλί.”

Την άλλη μέρα μάζεψε τα πράγματά του κι έφυγε από το σπίτι,
 την επόμενη εβδομάδα μου έστειλε την αίτηση διαζυγίου,
 την οποία υπέγραψα.
 Στο χρόνο χωρίσαμε και επίσημα.

Είχα να τον δω δέκα-εφτά χρόνια,
 δέκα-εφτά ολόκληρα χρόνια,
 και τον είδα τυχαία έξω από το εφετείο.
 Τον είδα,
 με είδε,
 τον είδα να χαζεύει το χέρι μου,
 μου χαμογελάει
 και με προσπερνάει.
 Συνέχισα σαστισμένη να προχωρώ
 μέχρι που χώθηκα στο πρώτο στενό
 και για πρώτη φορά...
 για πρώτη φορά συνειδητοποίησα
 πως αυτά τα δέκα-εφτά χρόνια από τότε που είχαμε χωρίσει,
 είχα ξεχάσει,

δεν είχα βγάλει ποτέ τη βέρα μας
από το δάχτυλό μου.

132
131
130
129
128
127
126
125
124
123

*Καλοκαίρι.
Λίγο πριν το μεσημέρι.
11.20 π.μ.*

Βγήκα από τον τηλεφωνικό θάλαμο,
μου είχαν κόψει προσωρινά το τηλέφωνο αλλά δε με πείραζε,
απέναντι από το σπίτι μου υπάρχει ένας τηλεφωνικός θάλαμος.
Βγαίνω από το θάλαμο
και νιώθω να με περικυκλώνουν ...φτερά.
Φτερά που φτάνουν απ' όλες τις κατευθύνσεις
και γεμίζουν τον ουρανό.
Γυρνάω και βλέπω μια γαλοπούλα,
μετά μια δεύτερη,
μετά δεκάδες,
εκατοντάδες γαλοπούλες να τρέχουν πανικόβλητες στους δρόμους,
να πλημμυρίζουν τα πεζοδρόμια
κι οι άνθρωποι έκπληκτοι να τις κοιτάνε με αμηχανία,
και παντού φτερά.
Κάποιες είναι ακίνητες,
νεκρές στη μέση του δρόμου.

Το φορτηγό που μετέφερε τις γαλοπούλες
είχε τρακάρει μ' ένα λευκό 2CV,
που πήγε να κάνει προσπέραση
και καρφώθηκε ακριβώς πάνω στο φορτηγό.
Οι οδηγοί τραυματίστηκαν ελαφρά,
αντάλλαξαν γαμοσταυρίδια, αλλά γλίτωσαν.
Μερικές από τις γαλοπούλες δεν την σιαπούλαραν,
οι πιο πολλές επέζησαν, έστω και ξεπουπουλιασμένες,
κι ο ουρανός γεμάτος με φτερά.
Τι είναι ο άνθρωπος,
ένα τίποτα,

πόσο μάλλον μια γαλοπούλα.
 Εκ πρώτης όψεως φαινόταν καλύτερο να είσαι άνθρωπος,
 αλλά δε θα έπαιρνα και όρκο γι' αυτό.

Εδώ και τρεις μήνες ήμουν άνεργη.
 Η απροθυμία μου να παντρευτώ τον προϊστάμενο
 είχε σαν αποτέλεσμα να χάσω τη θέση μου,
 με πρόσχημα πως ποτέ δεν πήγαινα στην ώρα μου, εγώ!
 Μόλις είχα τηλεφωνήσει για άλλη μια αγγελία,
 μόλις είχαν προσλάβει κάποια άλλη.
 Τι σημασία είχε;

Κι όμως κάποια σημασία είχε.
 Γύρισα σπίτι κι έφαγα μέχρι σιασμού.
 Τους τελευταίους μήνες είχα πάρει τέσσερα κιλά.
 Το φαγητό ήταν το μόνο που με ηρεμούσε.
 “Έχω γίνει χάλια, τρώω κτηνωδώς”, λέω στη φίλη μου
 που έκανε για πολλοστή φορά δίαιτα.
 “Εγώ τρώω μόνο κοτόπουλο” μου λέει εκείνη,
 έτοιμη να βάλει τα κλάματα.
 Και μου 'ρχετε το πρωινό περιστατικό με τις γαλοπούλες
 και της το διηγούμαι.
 Μας πιάνουν κάτι γέλια, νευρικά.
 Δεν μπορούσαμε να σταματήσουμε.
 “Σταμάτα, σταμάτα” να μου λέει η φίλη μου
 αλλά ήταν αδύνατον.
 Μ' έπιασε λόξιγκας.
 “Σταμάτα, με πονάει η κοιλιά μου.”
 Αρχίσαμε να κλαίμε,
 πέφτουμε στο πάτωμα,
 και τα γέλια συνεχίζουν,
 βγαίνουν από το δωμάτιο,
 διασχίζουν το χωλ του σπιτιού,
 περνούν στο διάδρομο του ορόφου,
 φτάνουν στο δρόμο
 και υψώνονται.
 Τα γέλια μας πάνω από την πόλη.

Δε θυμάμαι πότε είχα ξαναγελάσει τόσο πολύ.
 Πολύ παλιά, όταν ήμουν μικρή
 κάτι μου 'χε πει ο μπαμπάς,
 που μ' είχε κάνει να γελάσω μέχρι δακρύων,
 όμως δε θυμάμαι τι ήταν.
 Θα τον πάρω τηλέφωνο μήπως το θυμάται ακόμα.
 Έχουμε να τα πούμε καιρό,

σχεδόν τέσσερα χρόνια.
Σαν να 'ταν χθες.

85
86
84
83
82
81
80
79
78
77

*Άνοιξη,
12.10.*

Όταν ήμουν μικρή,
πέντε - έξι χρονώ,
οι γονείς μου με πήγαιναν κάθε Κυριακή βόλτα στο πάρκο.
Με κρατούσαν από το ένα χέρι ο μπαμπάς
κι από το άλλο η μαμά.
Κάθε λίγο και λιγάκι ωωπ!, με σήκωναν στον ουρανό.
Μετά με άφησαν
κι έτρεχα μανιασμένη από δω κι από κει.

Εκείνη την Κυριακή ο καιρός ήταν υπέροχος,
και το πάρκο είχε γεμίσει με κόσμο.
Καθώς πηγαίναμε προς τη λίμνη
είδα στο βάθος έναν αδέσποτο σκύλο.
Τρέχω να τον χαϊδέψω.
Ο σκύλος με το που με βλέπει χώνεται στα δέντρα,
τον ακολουθώ.
Μέσα στα φύλλα ήταν σκοτεινά,
φοβήθηκα, βγήκα έξω αμέσως.
Όμως ο μπαμπάς δεν ήταν εκεί που τον άφησα,
ούτε η μαμά.
Κανένας.
Τρέχω να δω μήπως βρήκανε κάποιον γνωστό τους,
αλλά αυτοί δεν είναι πουθενά.
Αρχίζω να φωνάζω “μαμά”, “μπαμπά”.
Τίποτα.
Οι περαστικοί με κοιτάνε,
τα παιδιά με κοιτάνε,
μια κυρία με ένα καπέλο και τεράστια γυαλιά
έρχεται προς το μέρος μου,

το σκάω από την άλλη μεριά.
 Είμαι μόνη μέσα στο πάρκο,
 θα νυχτώσει,
 ο μπαμπάς και η μαμά χάθηκαν,
 κάποιος τους έλιψε.
 Από δω και μπρος θα είμαι ορφανή,
 πρέπει να το πάρω απόφαση
 Με έπιασε ένα παράπονο.
 Άρχισα να κλαίω,
 να κλαίω με λυγμούς.

Τότε άκουσα τη μαμά να με φωνάζει.
 και σαν από θαύμα πίσω από τα φύλλα
 εμφανίζονται γελώντας
 πρώτα ο μπαμπάς και μετά η μαμά,
 που όλη εκείνη την ώρα με παρακολουθούσαν
 κρυμμένοι μέσα στα φύλλα.
 “Πού χάθηκες εσύ;” με ρωτάει ο μπαμπάς
 κι αρχίζω να τον χτυπάω στα πόδια.
 Η μαμά μ’ αγκαλιάζει να με ηρεμίσει
 “Έχεις γίνει ολόκληρη γυναίκα,
 πρέπει να μάθεις να μη φοβάσαι όταν είσαι μόνη σου”

Τρία χρόνια μετά, η μαμά πέθανε.
 Ο μπαμπάς μου είπε πως “πέθανε, ο Θεός να την συγχωρέσει,
 από δω και πέρα έχουμε να σκεφτούμε τον εαυτόν μας.”
 Έχασα τον κόσμο από τα πόδια μου,
 αισθάνθηκα πως ποτέ δεν την είχε αγαπήσει πραγματικά.
 “Μπαμπά, αν πεθάνω θα συνεχίσεις να ζεις;”
 “Αγάπη μου, πρέπει να συνεχίσουμε να ζούμε, τι άλλο να κάνουμε;”
 και πήγε να μαγειρέψει.
 Με πιάσαν κάτι κλάματα.

Ένωσα μόνη μου, όπως τότε στο πάρκο
 μόνο που αυτή τη φορά δε θα βγαίνουν γελώντας
 μέσα από τα φύλλα
 πρώτα ο μπαμπάς και μετά η μαμά.
 Ήμουν μόνη μου κι έπρεπε αμέσως να μάθω να μη φοβάμαι.
 Δεν τα πήγα κι άσχημα.

33

32

31

30

29

28

27

26

*Καλοκαίρι.
3.25 το μεσημέρι.*

Με το που γνωριστήκαμε ένιωσα πως αυτός
θα είναι, επιτέλους, ο άντρας της ζωής μου.
Αλλά δεν έγινε έτσι.
Όσο πέρανε ο καιρός τα πηγαίναμε όλο και χειρότερα,
μέχρι που χθες αποφάσισε να μετακομίσει ξανά στο σπίτι του.

Άρχισα να κλαίω γοερά,
να μ' ακούσει όλη η πολυκατοικία,
να μάθουνε όλοι τι περνάω.
Φώναζα πως "καλύτερα να μη σε γνώριζα ποτέ.
Καλύτερα να μην ερχόσουν ποτέ να μείνεις μαζί μου,
καλύτερα μόνη μου.
Χίλιες φορές καλύτερα!"

Αυτός δε μου έδωσε την παραμικρή σημασία.
Μάζεψε ήσυχα τα πράγματά του,
κάπως βιαστικά είναι η αλήθεια,
κι αθόρυβα έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Τουλάχιστον αυτός από την αρχή το είχε δηλώσει
"όσο είμαστε καλά θα ήμαστε μαζί, μετά τέλος."

Δύο μακροχρόνιοι δεσμοί,
ένα παιδί,
κι ένα διαζύγιο μετά,
τον είχαν πείσει πως καλύτερα να είσαι ξενάθραρος,
γιατί μ' αυτά δεν παίζουν.
Κι έχει δίκιο, μ' αυτά δεν παίζουν.

Πήγα στην κουζίνα,
όλα γίναν τόσο απότομα,
δεν είχα προλάβει ακόμα να πω καφέ.
Πήρα τηλέφωνο στη δουλειά και προφασίστηκα λόγους υγείας.
Δε με πολυπίστεψαν, αλλά δεν μπορούσα να πάω.
Πήρα τον καφέ μου και κάθισα να τον πω στο μπαλκόνι μου.

Τον τοίχο τον έχει καλύψει ο κισσός μου,
κι όλο το μπαλκόνι είναι γεμάτο με γλάστρες.
Τα γεράνια μου,
οι τριανταφυλλιές,

το γιασεμί μου,
 ο βασιλικός,
 οι πανσέδες μου,
 η ελιά μου,
 τα μπέντζαμιν,
 ο πάπυρος,
 η φτέρη μου.
 Μια ώρα κάθε μέρα την αφιερώνω στην περιποίησή των φυτών μου,
 τα κλαδεύω,
 τους βάζω λίπασμα,
 μ' ένα πανάκι αφαιρώ από πάνω τους τη σκόνη,
 τα ποτίζω.
 Υπάρχουν φυτά που αν δεν τα ποτίσεις κάθε μέρα μαραίνονται,
 κάθομαι και μιλάω μαζί τους,
 Δεν μπορώ να καταλάβω τους ανθρώπους
 που βάζουν αυτόματο πότισμα.

Κάτω από την τριανταφυλλιά
 έχω το τραπεζάκι με τις δύο καρέκλες.
 Έκλεισα τη μία καρέκλα,
 την έβαλα στην κουζίνα να μη μου θυμίζει αυτόν,
 και κάθισα να πω τον καφέ μου,
 ήρεμη.
 Εντελώς ήρεμη.
 Λες και δεν μ' είχε μόλις παρατήσει,
 λες και δεν ήμουν ξανά μόνη μου,
 λες κι ήταν ακόμα στο κρεβάτι μου και κοιμόταν
 κι ήμασταν ευτυχισμένοι,
 λες και δεν έχει και τόσο μεγάλη σημασία που είχε φύγει,
 σα να 'χε φύγει ένα βάρος από πάνω.

Κι εγώ,
 ήρεμη,
 χάζευα τα φυτά μου,
 τα κοιτάζα προσεκτικά.
 Λες και μπορούσα να διακρίνω όσα είναι να έρθουν
 στους αδύνατους μίσχους,
 στις γραμμές των φύλλων
 στο γυαλιστερό τους χρώμα,
 στο σχήμα τους,
 στα σχέδια που κάνουν μεταξύ τους,
 στο φως που ζετρουπώνει
 και ελίσσεται μέσα από τα φύλλα.

6
5
4
3
2
1
τίποτα.

Και τι έγινε;
Τίποτα.
Δεν έγινε τίποτα.
Απολύτως
τίποτα.

—